

Bijzondere school op Bali

‘Op de Green School gaat het om wie het kind is’

DOOR: ILSE KRABBen

Op Bali ontmoette ik (Ilse Krabben) Renee Martyna. Moeder van twee kinderen die allebei op de Green School zitten. Een bijzondere school midden in de jungle, waar het allemaal heel anders gaat dan op een reguliere school. Op deze inspirerende plek mocht ik een maand werken. Met Renee sprak ik over haar zoon Lochlan (asperger en ADD) en de positieve impact die de Green School op hem heeft.

Lochlan zat voorheen op een reguliere school, vertelt Renee. Hij deed niet echt mee met de klas en zijn ontwikkeling verliep onregelmatig. Iemand gaf haar als tip om naar Findhorn in Schotland te gaan, waar bijzondere educatieve workshops worden aangeboden. Ze nam Lochlan mee en ontdekte daar een andere zoon. Blijer, opener. Renee: ‘Daar realiseerde ik mij hoeveel verschil de omgeving kan maken. Toen hebben we het besluit genomen om naar de Green School te gaan.’

Met jezelf in competitie gaan

Op andere scholen, merkte Renee, gaat het vooral om academische resultaten. Op de Green School gaat het om wie het kind is, wat zijn talent is en hoe de school kan helpen dit verder te ontwikkelen. Er is geen huiswerk en er zijn geen

‘De omgeving kan enorm veel verschil maken’

toetsen. Beweging en buitenspelen zijn belangrijk. Falen bestaat hier niet. Docenten nemen de tijd die ze nodig hebben. De kinderen leren dat het oké is om minder goed in bepaalde vakken te zijn en beter in andere. Renee: ‘En zo is het ook in het leven. We kunnen één ding goed en iets anders weer niet. Als we dat niet accepteren kunnen we nooit leren. Soms blijft een kind iets langer werken aan één vak, waardoor het ook in een klas zit met iets jongere kinderen, maar dat is geen probleem. Alleen als je extreme winnaars en extreme verliezers hebt, val je al snel buiten de lijn. Op de Green School heerst een *gezonde* competitie. Je leert vooral om met jezelf in competitie te gaan. Hoe kan ik beter worden dan ik nu ben? Op de Green School werken ze niet alleen academisch, maar ook fysiek, spiritueel en creatief.’

Connectie met de wereld om je heen

Voordat ik Renee interviewde, kreeg ik een rondleiding door de school. Het gevoel dat ik kreeg was: alles is mogelijk en je kunt als individu echt iets veranderen en bijdragen aan een betere wereld om je heen. De kinderen bleken ontzettend betrokken, actief en voelen zich krachtig. Ze wachten niet op de docent die hen vertelt wat ze *moeten* doen, maar denken zelf na over wat ze *willen* doen.

De filosofie van de Green School is: Hoe kunnen we onze kinderen voorbereiden op een toekomst die we niet kennen? Want het werk, het leven en het leren veranderen continu. Renee: ‘Ze leren hier *hoe* ze kunnen leren zodat ze zich altijd kunnen aanpassen. Ze worden

zo vanzelf starters. Kunnen zichzelf de weg wijzen. Als alles verandert, weten zij wat hun talenten zijn en wat ze te bieden hebben. Het gaat ook over groen leiderschap. De verantwoordelijkheid voelen voor jezelf én de hele groep. Iedereen is verantwoordelijk voor de wereld om zich heen.’

Zou zo’n school ook in niet-tropische landen mogelijk zijn? Volgens Renee wel: ‘In de kern gaat het over connectie. Connectie met jezelf, connectie met anderen, connectie met de natuur, connectie met krachten groter dan jij zelf. Het idee van connectie gaat over creatief zijn met de ruimte waarin je bent en alles om je heen en die connecties aanmoedigen. Dat is overal mogelijk.’

Falen en opnieuw proberen

Renee merkte al snel heel wat positieve veranderingen op in het gedrag van Lochlan. Na een poosje op de Green School stelde haar arts zelfs vast dat de diagnose asperger en ADD niet meer gesteld konden worden. Renee: ‘We hebben de goede keuze gemaakt. Op een reguliere school zou hij sociaal gezien een probleem hebben. Met een liefhebbende gemeenschap om zich heen, zonder competitie en mensen die hem ruimte geven, is er geen probleem. Lochlan deed mee met vakken die hij voorheen niet eens wilde proberen. Dankzij de steun en gastvrije omgeving kreeg hij het zelfvertrouwen om te doen wat hem niet lukte in een veeleisende en te gestructureerde omgeving. Structuur is natuurlijk belangrijk voor dit soort kinderen, maar nog belangrijker is een omgeving van zorg, geduld, experiment, falen en opnieuw proberen, en opnieuw en opnieuw, en dat dat oké is. Dat hele proces zien wij als hersentraining, en dat is het enige wat we hebben gedaan als ‘behandeling.’ •

